

Hogerop

ROMAN

Nu op Netflix als
The Partner Track

Helen Wan

Helen Wan

Hogerop

Vertaald door Saskia Peeters

De Fontein

Het bedrijfsrestaurant van Parsons Valentine – ook wel de Jury Box genoemd – leek in alles op de kantine van een middelbare school, maar dan groter. We waren natuurlijk allemaal ouder, met dure kapsels en goed zittende pakken. Het eten was een heel stuk beter en werd geserveerd op porselein – klassiek wit met een platina rand. En dan was er nog het uitzicht. In plaats van op een atletiekbaan of een American-footballveld, boden onze ramen een weids uitzicht op Fifth Avenue en Central Park. Er waren ook geen trofeeënkasten of vaandels, alleen een gigantisch schilderij van Ellsworth Kelly en een paar gesigineerde afdrukken van Chuck Close aan de verder kale witte muren. Maar dat waren eigenlijk gewoon trofeeën van een andere orde.

Bij Parsons Valentine & Hunt LLP was elke stap die je zette zorgvuldig uitgedokterd, zelfs waar je tijdens de lunchpauze zat – en al helemaal in welk jaar je partner kon worden. De machthebbers hielden nauwkeurig bij wie optrok met wie. Als je regelmatig met collega's aan een tafel zat te roddelen en kletsen, werd je gezien als lui en niet ambitieus. Als je altijd bij partners ging zitten, was je een hielenlikker. Jezelf afzonderen stond gelijk aan professionele zelfmoord – je kon net zo goed een bord met SOCIAAL GESTOORD om je nek hangen. En het ergste wat je bij Parsons Valentine kon zijn, was niet-presentabel.

In de Jury Box waren er lunchkeuzes te over. Ik stuurde om de net aangevulde saladebar heen, passeerde de sushichef, delicatessenhoek, steenovenpizza en teppanyakiplaat, en hield stil bij de warme hoofdgerechten. Mason, hoofd Dining Services binnen de firma – hij was in de leer geweest bij Le Bernardin –, stond met zijn koksmuts en smeteloos witte schort achter het kuchschermbord. Mason was een van mijn favoriete personen binnen de firma. Hij had een keer een steak sandwich naar mijn kantoor laten brengen toen ik tot 's avonds laat in een conferencecall zat. Dat was ik niet vergeten.

‘Hoi, Mason, wat heb je vandaag in de aanbieding?’ vroeg ik.

‘Kijk eens aan. Ingrid Yung. Mijn favoriete klant.’ Hij gebaarde met een sierlijke zwaai naar de rij zilveren warmhoudschalen. ‘Vandaag heb ik mooie geschroeide ahi-tonijnsteaks met avocadotartaar.’

‘Hm. Klinkt gezond.’

‘En hier heb ik mijn beroemde pittige lasagne met drie kazen.’

‘Verkocht.’

Ik liep met mijn lasagne en een flesje mineraalwater naar de kassa. De man voor me, een vierdejaars advocaat-medewerker bij Procesrecht die ik nog nooit had gesproken, krabbelde met een geel potloodstompje een zaaknummer op een kassaformulier.

De juristen van Parsons Valentine konden in de Jury Box op twee manieren voor hun maaltijden betalen: uit onze eigen zak of op rekening van de cliënt aan wiens zaak we werkten. Het was de bedoeling dat we dat laatste alleen deden als we overwerkten en aan ons bureau aten, maar veel advocaten deden het te pas en te onpas. Dat kon betekenen dat Microsoft betaalde voor je ontbijtbagel en Time Warner voor je broodje kalkoen tijdens de lunch. Ik betaalde altijd uit eigen zak. Dat ging sneller en voelde eerlijker.

Ik pakte mijn dienblad op, liep het restaurant in en overwoog mijn opties.

Jeff Murphy kwam half omhoog van zijn stoel en wuifde me naar zijn tafel, waar hij zat met Hunter Russell, nog een advocaat-medewerker van onze jaargang. Die goeie ouwe Murph. Hij was een van mijn beste vrienden binnen de firma. We hadden een kamer gedeeld toen we begonnen als advocaat-stagiairs, deze maand exact negen jaar geleden. Ik had aanvankelijk niet verwacht dat ik hem zo aardig zou vinden. Na één blik had ik al aangenomen dat hij te bevoorrecht was, zo’n uiterst irritante, joviale, amicale corpsbal. Maar ik was hem gaan waarderen. Murph was een slimme jongen, ondanks zijn rijke afkomst.

Ik zette mijn dienblad naast het zijne op het gesteven witte tafelkleed en trok een stoel naar achteren. Ik knikte met mijn hoofd naar Hunter, die me nauwelijks een blik waardig keurde maar zijn duimen razendsnel over de toetsen van zijn smartphone bewoog. Hunter was

verknocht aan zijn telefoon. Hij kon doen alsof hij dringende vragen van cliënten aan het beantwoorden was terwijl hij eigenlijk de scores van zijn Fantasy Baseball-game bijhield.

‘Alles goed, Yung?’ vroeg Murph met een stootje tegen mijn elleboog. Hij grijnsde naar me en ik keek hem van opzij aan.

Murph was een knappe kerel en dat wist hij. Dat drong weer eens tot me door toen ik hem daar zag zitten in zijn smetteloos witte overhemd waarvan hij het bovenste knoopje had opengemaakt en de mouwen had opgerold over zijn gebruinde, gespierde onderarmen die ontspannen op tafel lagen. Zijn golvende donkerblonde haar raakte net de rand van zijn kraag en zijn gebruinde huid liet zijn ogen stralen, waardoor ze nog groener leken dan normaal. Murphs familie had een huis op Cape Cod, waar hij elk jaar rond Memorial Day een week naartoe ging, en hij straalde als het ware privilege en welvaart uit.

Murph en ik hadden jaren geleden iets gehad, als je het al zo kon noemen. Als je elk najaar vijftienentwintig jonge, slimme, aantrekkelijke, ambitieuze mensen inhuurt die allemaal net een van dezelfde vijf rechtenstudies hebben afgerond en terecht zijn gekomen in Manhattan, en ze vervolgens twintig uur per dag op elkaars lip laat samenwerken, ontstaat er natuurlijk enige seksuele spanning.

Toen we nog eerstejaars waren, had Murph een groot Halloweenfeest gegeven in de loft in Tribeca die hij deelde met een van zijn studiegenoten. Ik had eigenlijk niet willen gaan en had ook geen kostuum, maar alle andere medewerkers uit ons jaar gingen, en als ik iets erg vond was het wel me buitengesloten voelen.

Dus op het allerlaatste moment racete ik vanuit het werk naar mijn appartement en hees ik me in mijn jurk van het middelbareschoolbal – de jurk die ik had gedragen toen ik tot de eerste Aziatisch-Amerikaanse *prom queen* van Potomac Valley High was verkozen. (‘Hemel-tjelief!’ had mevrouw Saltzstein, de schooldecaan, uitgeroepen. Ze wist dat er oosterse leerlingen waren die afscheidsredes hadden gehouden, maar had nog nooit van een Chinese *prom queen* gehoord.) Het was een strapless jurk van roze tafzijde. De rits kostte enige moei-

te en ik puidde aan de bovenkant een beetje uit, maar verdomd als ik er niet nog altijd goed uitzag in dat ding.

Tegen de tijd dat de taxi me afzette bij Murphs loft was het feest al in volle gang.

‘Yung!’ zei een heel dronken Murph toen hij me bij de deur begroette. Hij was verkleed als paus Johannes Paulus II. We gaven elkaar een paar luchtzoenen – grappig dat je collega’s op een feestje ineens luchtzoenen kunt geven – en hij bracht me naar de drankjes in de keuken. Vele uren en margarita’s later zaten Murph, Hunter, Hunters vrouw en ik op een kluitje rond zijn cd-collectie (dit was voor de tijd van Spotify) en zette iemand ‘Son of a Preacher Man’ op. Murph keek me met een benevelde blik aan en zei: ‘Yung. Wat heb jij nou aan?’ Ik knipperde zwoel met mijn ogen en kirde: ‘Mijn jurk van het schoolbal.’ Hunters vrouw wierp haar hoofd in haar nek en lachte. ‘Wil je een paar nepzuigzoenen? Je kunt geen prom queen zijn zonder zuigzoenen!’

Murph wierp zich direct op als vrijwilliger en voordat ik me kon bedenken, boog hij zich over mijn blote hals en schouder en voorzag hij me van een echt exemplaar terwijl ik achteroverleunde tegen zijn cd-toren. Ik herinner me de verrassing die ik voelde bij zijn warmte en hoe fijn zijn stoppels voelden op mijn huid. Het kriebelde en ik moest lachen en Dusty Springfield zong dat het niet altijd makkelijk is om je netjes te gedragen, maar toen Murph zich weer oprichtte en me aankkeek met een doodserieuze, intens hoopvolle blik realiseerde ik me dat ik een grote fout had begaan. En inderdaad, toen Murph me later hielp mijn jas te zoeken in de enorme berg op zijn bed, keek hij me met een plechtige, dronken blik aan en leunde hij op een bepaalde manier naar me toe. Ik maakte me voorzichtig los en probeerde het weg te lachen. ‘Als je niet als paus verkleed was...’ zei ik, omdat het me de minst pijnlijke manier leek. Dit was tenslotte Múrph; hij was als een broer voor me. Bovendien wist iedereen op het werk dat hij een onverbetterlijke flirt was. De volgende maandagochtend deden we allebei alsof het allemaal door de tequila kwam. Dat was acht jaar geleden. We hadden het er nooit meer over gehad.

‘Op de gezonde toer?’ vroeg Murph met een hoofdknikje naar mijn bord.

‘Hou je mond, het is gewoon lekker,’ zei ik en ik nam een grote hap lasagne.

Ik vond het niet prettig als Murph, of wie dan ook, commentaar had op wat ik at. Dat gaf me altijd een beetje het gevoel dat ik weer in de schoolkantine zat en beschroomd de Chinese pannenkoek of garnalentoast uitpakte die mijn moeder gewikkeld in aluminiumfolie in mijn lunchtrommel had gestopt. ‘Wat is dát?’ Becky Noble trok dan haar neus op, met haar dubbele boterham met worst en kaas halverwege haar mond, waardoor alle andere meisjes begonnen te giechelen.

Jaren later, tijdens een blind date in The Campbell Apartment, kreeg ik bij mijn martini van twintig dollar een voorafje in de vorm van diezelfde Chinese pannenkoek, in keurige, hapklare puntjes gesneden en vergezeld van een gember-sojadipsaus. Mijn blind date – een anesthesist genaamd Ethan – schoof ze naar me toe. ‘Moet je proeven. Die dingen zijn heerlijk,’ jubelde hij voordat hij er een in zijn mond stopte. ‘Ze zijn inderdaad lekker,’ antwoordde ik met een vage glimlach terwijl ik me afvroeg wat er van Becky Noble zou zijn geworden.

Murph keek me hoofdschuddend aan. ‘Ik ken echt geen andere vrouw die zoveel kan eten en toch zo slank kan blijven, Yung.’

Ik haalde mijn schouders op.

Dat was ook iets wat alle mannelijke juristen met wie ik werkte deden. Ze noemden me bij mijn achternaam, Yung, in plaats van bij mijn voornaam, Ingrid. Bij sommigen vroeg ik me af of ze wel wisten wat mijn voornaam was. Maar dit vond ik niet erg. Ik liep al lang genoeg in de zakenwereld mee om te weten dat het een goed teken was. Als ze zich comfortabel genoeg voelden om in mijn bijzijn te vloeken als bootwerkers, wist ik dat ik er eindelijk bij hoorde.

Ik wierp een blik op Hunter. Hij zat over een vel papier heen gebogen en maakte een vage schets die deed denken aan een boom.

‘Wat is dat?’ vroeg ik.

‘Huh?’ Hunter keek op. ‘O. Ik maak het speelschema voor ons soft-

balteam. Kijk.’ Hij schoof het papier naar me toe. ‘Dit is hoe het seizoen zich ontwikkelt. Wachtell ligt eruit. We moeten nu alleen over twee weken Simpson Thacher nog verslaan. En geloof me, dat gaat lukken. Ze bakken er dit jaar niets van. Dus als Davis Polk volgende week Skadden uitschakelt en daarna van het kantoor van de officier van justitie wint, staan we tegenover hen in de finale.’ Hij was in zijn element.

Murph keek me aan. ‘Blij dat je het hebt gevraagd?’

Hunter was de aanvoerder van het softbalteam van de firma, de Parsons Valentine Aanklagers, en hij was erop gebrand de kampioens-trofee van de Central Park Lawyers League te winnen. Hij besteedde veel meer tijd aan het softbalteam dan aan zijn juridische werk, maar Hunter kon het maken. Hij kon feitelijk niet worden ontslagen. Negen jaar geleden, in het laatste jaar van zijn rechtenstudie, was hij zo slim geweest om de dochter van een trouwe cliënt van Parsons Valentine te bezwangeren. Deze bankdirecteur had direct Hunters cv naar de belangrijkste partner van de afdeling Ondernemingsrecht gestuurd, met daarbij een uitnodiging voor een lunch en een handgeschreven briefje waarin hij subtiel suggereerde dat zijn nieuwe schoonzoon een aanwinst voor elk advocatenkantoor zou zijn. Hunter kwam een week later in dienst. Hij was er nog steeds, terwijl hij ongeveer twee derde van de uren werkte die de rest van ons maakte. We tolereerden hem. We wisten dat ze hem nooit tot partner zouden benoemen – daarvoor was de firma te bang voor ambtsovertredingen – maar hij was verzekerd van een luizenbaantje als senior advocaat-medewerker of juridisch adviseur zolang de bank van zijn schoonvader de rekeningen bleef betalen.

‘Eén wijze raad,’ zei Murph op gedempte toon. ‘Ik hoorde dat Adler mensen zoekt voor een megaklus. Als je hem ziet, moet je doen alsof je het druk hebt.’

Meestal kregen we klussen toegewezen tijdens de afdelingsvergaderingen, zodat het proces eerlijk en transparant zou overkomen, maar soms wandelden partners lukraak door de gangen op zoek naar hulp. Als je bureau te opgeruimd was of je schaamteloos zat te internetten als een partner zijn hoofd naar binnen stak, kon je worden afgestraft

met een nieuwe klus. Dit noemden we in de wandelgangen ook wel ‘gestrikt door onoplettendheid’.

‘Dat is niet Adlers manier van werken,’ zei ik. Marty Adler was de succesvolste partner van Parsons Valentine, het echte werk. Hij hoefde niet in de gangen te werven. Medewerkers wilden met hem werken. Als hij je mocht, kon dat helpen bij je verdere carrière.

Murph haalde zijn schouders op. ‘Geloof wat je wilt. Ik zeg het alleen maar.’

‘Als je het over de duivel hebt.’ Ik knikte met mijn hoofd richting de andere kant van de ruimte. Marty Adler, Harold Rubinstein, Sid Cantrell en Jack Hanover – zwaargewichten, allemaal lid van de directie van de firma – stonden op van een tafel en stopten hun smartphones weg. (Partners lieten hun dienbladen op de tafel staan zodat de restaurantmedewerkers die konden opruimen. Wij ruimden ze zelf op.) We keken hoe ze met z’n vieren de Jury Box uit liepen en voor de liften bleven staan praten. Adler stond wild te gebaren. De anderen knikten instemmend, zich er schijnbaar niet van bewust dat alle medewerkers toekeken.

Ik nam nog een hap lasagne. Ik vond deze vorm van openlijke, ongegeneerde partnerverering wel amusant. We waren senior medewerkers, maakten binnenkort kans om zelf tot partner gekozen te worden, en toch verleenden we de partners een soort terughoudende, respectloze roem – een beetje zoals leerlingen op school over hun docenten praten. De partners begaven zich onder ons. Wij werkten met hen samen. We spraken hen elke dag. Maar ondanks die schijn van gelijkheid bleven ze omgeven door mysteries. Ze waren wezens die je kon bekritisieren en vereren, haten en bewonderen – en over wie je kon roddelen. Er werd van ons verwacht dat we hen met hun voornamen aanspraken, maar achter hun rug gebruikten we alleen hun achternamen, alsof het honkbalplaatjes waren die we konden ruilen.

We zagen de vier partners in de lift verdwijnen.

‘Nou, over tot de orde van de dag,’ zei Murph, die zijn servet verfrommelde en op zijn dienblad wierp. ‘Ik heb vandaag een heleboel werk te doen.’

Hunter schoof zijn stoel naar achteren en stond op. ‘Ja, ik geloof dat ik ook eens moet gaan.’

Murph wierp me een blik toe. ‘Je vindt het toch niet erg, hè? Of wil je dat we blijven zitten tot je klaar bent?’

Eigenlijk vond ik het wel erg. Als ik in mijn eentje in de Jury Box zat te eten, voelde het alsof ik door de mand was gevallen. Maar dat kon ik niet tegen ze zeggen. ‘Nee, ga maar, ik vind het niet erg,’ zei ik dus maar. ‘Ik zie jullie later.’

Ik nam nog twee happen van Masons pittige lasagne met drie kazen en stond toen op om mijn dienblad op te ruimen.

Mijn kamer lag op de eenendertigste verdieping, samen met die van de andere senior advocaat-medewerkers van de afdeling M&A. Vanaf de liften kwam ik eerst langs de kamer van Hunter. HUNTER F. RUSSELL, stond er op het glimmende koperen naamplaatje. Naast Hunter zat Murph, en naast Murph zat een zevendejaars die Todd Ames heette. Hij had nog tijdens zijn studie zijn naam laten veranderen van Abramowicz in Ames. Vanwege de makkelijkere spelling, had ik hem eens horen verklaren.

De kamers van Hunter, Murph en Todd zaten aan de goede kant van het gebouw, aan een stuk gang dat wel de Fraternity Row werd genoemd. Ze hadden deze mooie kamers met panoramisch uitzicht verworven door schaamteloos te flirten met de logistiek coördinator van de firma, Liz Borkofsky. Het gerucht ging dat Liz de baan had aangenomen in de hoop een mannelijke advocaat aan de haak te slaan – een willekeurige mannelijke advocaat die op weg was partner te worden. Afgelopen winter had ze zich dan eindelijk verloofd met de ietwat verlegen, kalende IT-directeur. Er werd gegrapt dat Liz zich naar het middenkader had geslapen.

Ik liep de hoek om en kwam bij mijn eigen kamer. Hij was aardig, maar keek uit op Madison Avenue, niet op het park. Ik had mijn best gedaan er een aangename plek van te maken om mijn wakkere uren in door te brengen, aangezien we die vrijwel allemaal hier doorbrachten. Ik had een gezellige vaas meegenomen die ik steeds opnieuw vulde

met verse bloemen. Ouderwetse reisposters aan de muren gehangen. Net als een ingelijste foto van de skyline van Manhattan die ik eens vanaf de Brooklyn Bridge had genomen.

Margo kwam net terug van haar lunchpauze. Idioot genoeg mochten secretaresses niet in het bedrijfsrestaurant eten. Margo nam van thuis gesmeerde boterhammen mee die ze in het park opat.

‘Hoi, Margo,’ zei ik. ‘Hoe is het buiten?’

‘Warm en druk,’ zei ze met een zucht. ‘Al die Europese toeristen, weet je wel. Die zijn verdorie de hele zomer vrij.’

Ik was dol op Margo. Ze was een van de beste secretaresses van Parsons Valentine en ik had echt met haar geboft. (Ik had gelobbyd om haar mijn ‘assistent’ te mogen noemen in plaats van ‘secretaresse’, maar dat was domweg afgewezen door de partners omdat het ‘een verkeerd precedent’ zou scheppen.) In mijn beginjaren had ik een paar lastige periodes gehad met secretaresses met wie het niet echt boterde, zoals de kettingrokende Dolores, die me had gecompimenteerd met mijn ‘heel goede Engels’ nadat ik voor het eerst een brief had gedicteerd. Mijn uitleg dat ik in Maryland was geboren, hielp niet. Na nog een paar van die opmerkingen – *niet lullig bedoeld, hoor, maar ik hou niet zo van sushi* – had ik het gemeld bij Personeelszaken en werd Dolores snel overgeplaatst naar een andere afdeling. De firma vond het een te groot risico.

‘Zijn er nog nieuwe berichten?’

‘Geen berichten, maar hier is je post van vanmiddag.’ Margo gaf me een stapel interne enveloppen, de roulerende exemplaren van *The Wall Street Journal*, de *Financial Times* en de *New York Law Journal*, en een rekening van de City Bar Association.

De telefoon op haar bureau begon te rinkelen. Margo keek ernaar en gebaarde dat het mijn lijn was. Ik leunde met mijn heup tegen de rand van haar bureau en wachtte terwijl ik door mijn post bladerde.

‘Goedemiddag. Het kantoor van mevrouw Yung,’ zei Margo in de hoorn. ‘Een moment, alsjeblieft, dan vraag ik het haar.’ Ze tikte op de mute-knop en keek me aan. ‘Ben je beschikbaar voor Marty Adler?’

Iedereen was beschikbaar voor Marty Adler. ‘Ik neem hem in mijn kamer.’

‘Ze komt eraan,’ zei Margo tegen Marty Adlers secretaresse.

Ik liep mijn kamer binnen, duwde met mijn hak de deur dicht en wierp mijn post op het dressoir. Er borrelde een puberale blijdschap in me op. *Hij had me gebeld!*

Ik ging op mijn zwarte draaistoel zitten en sloeg mijn benen eromheen zodat ik naar buiten kon kijken. Ik nam een moment om tot mezelf te komen. Ondanks Murphs waarschuwing voor een ‘mega-klus’ was ik blij dat Adler me belde. Ik had op een paar kleine projecten met hem samengewerkt, maar dat waren geen echt belangrijke dingen geweest. Ik had vooral met zijn senior medewerker te maken gehad en niet met Adler zelf. Nu ik in mijn achtste jaar zat, was ik de senior medewerker op mijn projecten.

Medewerkers werden maar zelden door Adler persoonlijk gebeld. Dit was iets nieuws.

Ik schraapte mijn keel en zei met de zoetgevooisde stem die ik bewaarde voor partners en cliënten: ‘Dag, Marty, hoe is het met je?’

‘Moment,’ klonk een rauwe vrouwelijke rokersstem. ‘Hier komt hij.’
Shit.

Wat een beginnersfout. Natuurlijk was Adler zo’n man die wachtte tot zijn secretaresse me aan de lijn had. Met een uurtarief van 1125 dollar was zijn tijd te kostbaar.

Er klonk een piepje, gevolgd door Marty Adler zelf. ‘Ingrid, hallo,’ zei hij. Zijn stem klonk zwaar en nors, maar ik vond er altijd een vriendelijke ondertoon in zitten. Ik mocht hem wel.

‘Dus,’ ging hij zonder omwegen verder, ‘ik vroeg me af of jij deze maand beschikbaar bent. Hoe zit je in je tijd?’

‘Nou, Marty, ik –’

‘Ik zal even uitleggen waarom ik het vraag,’ ging hij verder, alsof ik niets had gezegd. ‘Er is zojuist een waardevolle, zeer vertrouwelijke acquisitie bij ons binnengekomen. Hun vaste M&A-adviseur bleek tegenstrijdige belangen te hebben, dus dit is een belangrijke aanwinst voor ons. Het zal veel tijd en aandacht vergen en ik zou je graag aan

mijn team willen toevoegen.’ Dit was een grappig dingetje van partners binnen advocatenkantoren. Als ze je iets opdroegen, zeiden ze vaak ‘ik zou graag...’, alsof je iets te kiezen had.

‘Uiteraard,’ ging Adler verder, ‘wil de cliënt dat het gisteren al gedaan was. Deze zaak heeft grote spoed, dus ik wil dat je hem bovenaan je lijst zet. Als je hem tenminste kunt aannemen.’ Hij pauzeerde even om het tot me te laten doordringen. Hij wist precies wat voor kans hij me voorschotelde.

Een kans om uit te blinken voor Marty Adler deed zich niet vaak voor, al helemaal niet enkele weken voor er over je partnerschap zou worden gestemd. ‘Ik zou me graag bij je team willen aansluiten, Marty.’

‘Geweldig,’ zei hij, zonder enige verrassing in zijn toon. ‘Kom maar naar boven zodat ik je op de hoogte kan brengen van de zaak.’

‘Ik kom eraan,’ zei ik en ik hing op.

Jippieeeee!

Ik deed een geluksdansje op mijn stoel en draaide drie volledige rondjes. Ik hield stil en leunde zo ver mogelijk naar achteren, duizelig en uitgelaten. Ik ademde een paar keer diep in om mezelf te kalmeren en keek naar de gladde kersenhouten boekenkasten die een hele wand van mijn kamer bestreken.

Ik hield van die schappen. Ze stonden vol mappen met materiaal van alle transacties waaraan ik had gewerkt: fusies, aankopen van activa, verkopen van activa, aankopen van aandelen, verkopen van aandelen, kasgeldtransacties, aandelenfusies, recapitulaties, rapportages, driehoeksfusies, indirecte fusies, onderhandse fusies, achterhaalde fusies. Je raakte zo de draad kwijt met al die namen en honderden manieren waarop dergelijke transacties konden worden gesloten. Het werk bestond voor de helft uit leren hoe je de termen zo achteloos mogelijk kon rondstrooien.

Ik genoot van elke deal. Ik voelde de macht en invloed die door de vergaderkamers vloede als elektrische stromen hoog boven de stad. Ik luisterde met genoegen naar de afsluitende toosten bij Jean Georges of La Grenouille op het moment dat verschrikkelijk veel dollars of

yens of euro's die ergens vandaan kwamen door het wonder van overschrijving op de bankrekening van cliënten ergens aan de andere kant van de wereld terecht kwamen.

Ik liep naar mijn cederhouten hangkast en opende de deur met de passpiegel. Ik controleerde mijn mascara en lipgloss en knoopte de zijden ceintuur van mijn strakke jurk in Audrey Hepburn-stijl zorgvuldig opnieuw dicht. Toen pakte ik een pen en schrijfblok van mijn dressoir en zweefde ik als het ware naar de liften.

Marty Adler had een enorme hoekkamer op de zevenendertigste verdieping. Ik bleef staan voor het bureau van zijn secretaresse, in de verwachting dat ze me om mijn naam zou vragen, maar ze keek op en lachte me ongedwongen toe.

'Hoi Ingrid, ik ben Sharon. Leuk je te zien. Meneer Adler verwacht je. Loop maar naar binnen.'

'Dank je.'

Ik had het kunnen weten. De secretaresses hier wisten alles.

Ik klopte eenmaal op de deur en duwde hem open. Adler zat helemaal aan de andere kant van de kamer in een groenleren draaistoel achter een kolossaal antiek mahoniehouten bureau vol stapels papier en mappen. Aan de andere kant van de kamer stonden een bank met hoge rugleuning en twee antieke stoelen rond een fraaie teakhouten tafel met een vergadertelefoon erop. In twee wanden zaten grote ramen tot aan het plafond waardoor middaglicht naar binnen stroomde dat op de glimmende kale schedel van Adler weerkaatste. De lange, lage vensterbanken stonden vol ingelijste prijzen, plaquettes, foto's en aandenkens – kleine trofeeën, eigenlijk – die je kreeg na een succesvolle fusie of overname. Die verzamelde ik met veel plezier. En Adler had er een heleboel.

'Kom binnen, kom binnen, Ingrid.' Hij liep om zijn bureau heen en wees met zijn bifocale bril op de bank. Hij was geen grote man, maar hij had overwicht. 'Ga zitten.'

Het voelde als een lange wandeling naar de bank. Ik ging stijfjes op de rand zitten en legde mijn schrijfblok op mijn knieën.

Adler liet zich in een stoel tegenover me zakken. 'Om te beginnen,

ik weet dat ik je dit niet hoeft te vertellen, maar deze zaak is nog altijd strikt vertrouwelijk.’

‘Uiteraard, Marty. Geen probleem,’ zei ik.

Hij leunde achterover, stak zijn armen in de lucht en sloeg zijn handen ineen achter zijn hoofd, waarna hij zijn ogen sloot. In de oksels van zijn witte overhemd zaten lichtgele vlekken. Ik moest mezelf dwingen er niet naar te kijken. Ik wilde me niet gedesillusioneerd voelen.

‘Goed,’ zei Adler, met zijn ogen nog dicht, ‘zoals je vast wel ergens hebt opgevangen, zijn we in de arm genomen door SunCorp, het energieconcern met het hoofdkantoor in Houston.’

Ik knikte alsof ik ervan had gehoord.

‘Ze staan op het punt een nieuwkomer op de schone-energiemarkt over te nemen, Binney Enterprises, voor een slordige negenhonderd miljoen dollar,’ ging Adler verder. ‘Ze zitten al anderhalf jaar achter hen aan en zijn vorige week eindelijk tot een akkoord gekomen met de mensen van Binney.’

Ik zat als een bezetene mee te schrijven. Adler sprak erg snel.

‘SunCorp is een mooie kans voor ons. Het kan leiden tot een heleboel meer werk in de energiesector.’

Hij keek me aan om te zien of ik het belang van deze deal inzag. Ik knikte driftig.

‘Welnu, Ted Lassiter, de CEO van SunCorp, verwacht dat we hier de hoogste prioriteit aan geven,’ ging Adler verder. ‘Hij komt donderdag hiernaartoe voor een bespreking. Je moet dus al je andere afspraken verzetten. Ze willen zo spoedig mogelijk een bindende *term sheet* ondertekenen, zodat ze aan het eind van het kwartaal naar buiten kunnen treden.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Maar dat is over minder dan vijf weken.’

‘Dat weet ik.’ Adler knipperde met zijn ogen. ‘Daarom reken ik erop dat je er de hoogste prioriteit aan geeft, Ingrid.’

Het zou enorme inspanningen van een team dag en nacht werkende juristen vergen om een dergelijke miljoendeal binnen die tijd van

niets tot een ondertekende term sheet te brengen. ‘Absoluut,’ zei ik. ‘Honderd procent.’

‘Goed zo. Dat is wat ik wilde horen.’ Adler legde zijn handen op zijn knieën en stond op. Dat leek voor mij een teken om ook op te staan. ‘Goed, ik heb Ted Lassiter gezegd dat we er na onze bespreking van donderdag voor zullen zorgen dat de tegenpartij eind volgende week een voorlopige term sheet van ons krijgt. Gaat dat lukken?’

Dat was een retorische vraag.

‘Uiteraard,’ zei ik.

‘Geweldig.’ Adler glimlachte. ‘O, en Ingrid,’ voegde hij er op gedempte toon aan toe, alsof wat hij wilde zeggen nu pas in hem opkwam. ‘Ik wil dat je begrijpt...’ Hij laste een samenzweerderige pauze in.

Ja? Ja? Ik realiseerde me dat ik mijn adem inhield.

‘Ik hoop dat je begrijpt dat we een zaak van deze omvang niet aan zómaar een medewerker toevertrouwen. Je hebt op veel van de juiste mensen hier indruk gemaakt en we weten dat je dit aankunt.’

Mijn hart maakte een sprongetje. ‘Dat waardeer ik enorm, Marty. Dank je wel.’

Hij wuifde mijn opmerking weg – *de nada*. Net toen ik me wilde omdraaien om te vertrekken, nauwelijks in staat de grote grijns op mijn gezicht te verbergen, voegde hij er terloops aan toe: ‘O, nog één ding, Ingrid. Ik heb een juridisch assistent gevraagd te assisteren bij deze zaak. Hij is net bij de firma begonnen. Zijn naam is Justin Keating.’

Ik had nog nooit van hem gehoord. ‘O, een nieuwe?’ zei ik. ‘Zou het niet beter zijn om hiervoor een van de senior M&A-assistenten te vragen? Ik werk gewoonlijk met Evelyn Griffiths of Joseph Cruz en die zijn allebei geweldig. Doortastend, ze zitten overal bovenop.’

Adler keek op. Heel even zag ik ergernis op zijn gezicht.

‘Justin Keating assisteert bij deze deal,’ herhaalde hij. En toen was even plotseling zijn grijns weer terug. ‘Naar wat ik heb begrepen is hij een intelligente jongeman, bereid om hard te werken en zichzelf te bewijzen. Ik zou het als een persoonlijke gunst beschouwen als je deze

jongen de kneepjes van het vak wilt leren. Zijn vader is een oude vriend van me, en een goede vriend van de firma.' Hij keek me veelbetekenend aan. 'Ik zou erg graag willen dat je Justin onder je hoede neemt. Hem volledig opneemt in het team. Ik zou het zelf willen doen, maar het ziet er naar uit dat ik het deze maand verschrikkelijk druk heb.'

Terwijl ik net de opdracht had gekregen om een compleet nieuwe deal in minder dan vijf weken naar het stadium van bekendmaking te brengen. Geen druk of zo.

'Geen probleem, Marty,' zei ik. 'Ik doe het graag.'

'Dank je, Ingrid. Ik wist dat de firma op je kon rekenen.' Adler ging weer achter zijn gigantische mahoniehouten bureau zitten, waarmee hij aangaf dat ons gesprek was afgelopen.

Eerste druk juli 2023

Oorspronkelijke titel *The Partner Track*

Oorspronkelijke uitgever St. Martin's Press, New York

Copyright © 2013 by Helen Wan

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6538 2

ISBN e-book 978 90 261 6539 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6644 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.